

**„Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes a až na veky.“**

(Židom 13:8)

## OBEŽNÍK

## MÁJ 1983

*„Tento deň je svätý Pánovi, vášmu Bohu,  
preto nesmúťte ani neplačte!  
... nermúťte sa, lebo radosť Pánova je vašou silou.“*  
(Nehemiáš 8:9–12)

Ľud Boží sa vrátil zo zajatia a aj keď našli len sutiny, bol to napriek tomu deň, ktorý učinil Pán, mimoriadny čas, pretože sa naplnila túžba ich srdc. Začala obnova, Božie Slovo bolo úplne nanovo postavené ľudu pred oči. Odo dní Jozueho neslávil Izrael takto slávnosť stánkov (verše 17–18). Prorocké Slovo pre tento čas sa pred našimi očami napĺňa. Napriek sutinám, ktoré vidíme, koná Boh v týchto dňoch spásne dejiny. On volá Svoju Cirkev z duchovného Babylona von a nanovo ju buduje na pôvodnom základe apoštolov a prorokov, kde je Kristus uholným i záverečným kameňom.

*„Každé písmo, vdýchnuté Bohom, je aj užitočné na vynaučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné káznenie v spravodlivosti, aby bol človek Boží dokonalý, ku každému dobrému skutku pripravený.“*  
(2. Timoteovi 3:16–17)

Teraz, na konci sa viac nejedná o to, aby boli slávené tradičné bohoslužby, v ktorých ľudia počujú vlastné výklady, aj keď by sa pri tom odvolávali na zvestovateľa. Bez duchovného poručníctva by mali všetci na seba nechať pôsobiť kázania zvesti pod vedením Svätého Ducha. Všetci, ktorí patria k Cirkvi, musia byť budovaní podľa pôvodného vzoru a prežiť to isté. Božia sláva sa navráti tak ako na počiatku. Tí, ktorí boli zavolaní von, sa cele postavia na zjavené Slovo pre tento čas, nič k nemu nepridajú, nič nevynechajú a viac neprednášajú o duchovných veciach vlastné myšlienky. Pán príde vo Svojej Cirkvi k plnému právu, keď poznáme, že naša svojhlavosť je škodlivá, a odložíme ju.

Napísané Slovo bolo predsa opäť potvrdené ako účinné a mocné tak, ako to bolo na počiatku. V 5. Mojžišovej 30:12–14 stojí: „...nie je

*voľakde na nebesiach, aby si povedal: Kto nám vystúpi hore do neba, aby nám ho vzal odtiaľ, aby nám ho dal počuť, aby sme ho činili? Ani nie je voľakde za morom, aby niekto povedal: Kto nám zájde za more, aby nám ho vzal a doniesol, aby nám ho dal počuť, aby sme ho činili? Lebo Slovo je veľmi blízko teba, v твоjich ústach a v tvojom srdci, aby si ho činil.*“ To isté sa týka aj tohto času. Slovo bolo čerstvo zjavené od trónu a zvestované na zemi. Nikto nemusí prebrodiť oceán – preniklo až k nám a bolo nesené do celého sveta. V čase večera prišlo svetlo. Slnko milosti, ktoré vzišlo na úsvite dňa spásy so spasením a uzdravením pod krídlami, teraz žiari pred svojím západom ešte raz v plnej sile. Oboje sú majestátne udalosti: východ slnka a aj jeho západ. Vzťahujeme to na duchovné, na slnko spravodlivosti. Slovo, ktoré nám zaznelo, sa musí skrze Ducha stať živou realitou. Prežijeme rovnaké mocné požehnania ako v čase apoštolov. Ak sme ho skutočne prijali do nášho srdca, stalo sa v pravde svetlom našim nohám. Preto putujeme vo svetle a presne vidíme, kam ideme. Len kto tápe v temnote alebo dobre nevidí, naráža, zakopne, padá, ublíži si a veľmi kričí. Nám bolo za veľkým účelom dané plné zjavenie Ježiša Krista – všetko zhrňajúce odhalenie tajomstiev Slova. Áno, smieme poznať a prežívať Božie tajomstvo a uskutočnenie spásnej rady s Kristom a Cirkvou. Toto je skutočne deň, ktorý učinil Pán, ten najväčší zo všetkých čias.

### **Duchovná sloboda**

*„Lebo vy ste nato povolaní, bratia, aby ste boli slobodní...“*  
(Galatským 5:13)

Kristus nás oslobodil z otroctva hriechu a uviedol do nádhernej slobody Božích detí. Duchovná sloboda, do ktorej sme presadzovaní, však prebieha v závorách Božieho Slova. Neexistuje žiadna sloboda, v ktorej by mohol každý konať, čo by chcel. Kto vyjde mimo Písma, stráca duchovnú slobodu a stáva sa opäť otrokom náboženského systému. Dogmy a ustanovenia neexistujú len v kresťanských denomináciách a organizáciách, ale aj v spoločnostiach tých, ktorí vyznávajú, že veria zvesti pre tento čas. Všade, kde ľudia zavádzajú určité učenia a nariadenia (úplne jedno akého druhu), tam činia spásu závislú nielen výsostne na dokonanom diele spásy na kríži Golgoty, ale na skutkoch, ktoré oni sami konajú.

Naša viera a naše učenie, naše myšlienky a jednanie, naša celá myseľ musí byť v súlade so Slovom a nesmie vyjsť mimo neho. Boh je vo Svojom Slove a nikto si viac nemôže dovoliť veriť, myslieť, hovoriť a žiť mimo neho. Kto ostáva v Ježišovi Kristovi, ostáva v Jeho Slove. Skrze poslednú zvesť nám bolo pôsobivým a premáhajúcim spôsobom zreteľne ukázané, že celá Biblia od prvej až po poslednú kapitolu prebieha v dokonalom a absolútnom súlade. Celé Sväté Písmo je Božie Slovo. Ten istý Boh, ktorý hovoril v Starom zákone, hovoril aj v Novom zákone. Musí vziať Boh späť čo i len jednu vetu, ktorú vyslovil? Formuloval by dnes čo i len jeden verš inak?

Žiaľ, aj z úst veriacich počujeme slová: „Ach, to je predsa napísané v Starom zákone“ alebo „To povedal Boh v čase Mojžiša“, „To je predsa napísané v zákone“, „v prorokoch“ alebo „v žalmoch“. Neodvolával sa sám Ježiš stále znova na Starý zákon, na Mojžiša, žalmy a prorokov? Na akom základe stálo učenie apoštolov? Čo mohol Pavol otvoriť, keď chcel čítať z Božieho Slova? Odkiaľ vzal všetky príklady, ktoré používa vo svojich listoch? Vtedy predsa *Nový zákon* ešte vôbec neexistoval! V 3. kapitole Rimanom píše: „*Či tedy máme zákon vierou? Nijakým činom! Ale zákon stavíme v platnosť.*“ (verš 31)

V liste Židom 8:10 cituje Slovo z proroka Jeremiáša 31:33b: „*Lebo toto je zmluva, ktorú uzavriem s domom Izraelovým po tých dňoch, hovorí Pán: Dám Svoje zákony do ich mysle a napíšem ich na ich srdcia a budem im Bohom, a oni mi budú ľudom.*“ Tam nestojí: „Vložím do vás Mojžišov zákon so všetkými nariadeniami“, ale: „*Dám Svoje zákony do ich mysle a napíšem ich na ich srdcia...*“ Zákon Mojžiša obsahoval oboje, na jednej strane Boží zákon, ktorý je záväzný pre všetkých, a na druhej strane zákon, ktorý bol určený pre Izrael a ich bohoslužbu. Uprostred Mojžišovho zákona sa nachádza ten duchovný, Boží zákon – to, čo malo byť zvestované ako zjavenie (Židom 3:5). To je časť, ktorá je určená pre veriacich. Keď sa brat Branham, Pavol, štyria evanjelisti a apoštoli odvolávajú na Starý zákon, tak predsa nie preto, aby na nás položili ťažké jarmo Mojžišovho zákona, ale jemné a ľahké jarmo Ježiša Krista (Matúš 11:30).

Nenapísal Pavol: „*Tak tedy je zákon svätý, i prikázanie je sväté i spravodlivé i dobré*“ (Rimanom 7:12)? „*Lebo vieme, že zákon je duchovný...*“ (verš 14) Nevyjasnil, že poznanie hriechu prichádza len skrze zákon? Každá svojvôľa musí skončiť. Prečo bol Ježiš podriadený zákonu? On neprišiel, aby ho zrušil, ale aby každú

požiadavku poslušne naplnil a aby nás spod kliatby zákona vykúpil (Galafanom 3:13). Sme oslobodení od litery, aby sme vošli do novej povahy Ducha a mohli správnym spôsobom vykonávať službu novej zmluvy (Rimanom 7:6). Všetci vykúpení dostali moc stať sa deťmi Božími (Jána 1:12).

Od Adama stoja všetci ľudia pod kliatbou, ktorú Boh vyriekol po prvom prestúpení. V zákone bola každá neposlušnosť Božiemu prikázaniu postavená pod trest. Ježiš, náš Pán a Vykupiteľ, však prišiel na túto zem, aby trest za hriech a smrť – večné oddelenie od Boha – vzal na Seba a zmieril nás s Bohom. Preto na kríži zvolal: „*Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?*“ Drahou krvou Baránka nebol zaplatený len závdavok za vykúpenie našej duše, ale plná kúpna cena. Dar Svätého Ducha je len závdavkom, zálohou, nárokom na vykúpenie našich tiel (Efežanom 1:13–14, 4:30), ale krv, v ktorej bol Boží život, obsahovala plnú a definitívnu kúpnu cenu za nás. Naše telo ešte čaká na vykúpenie a premenu, naša duša je však už spasená a dostala večný život.

### **Bohu ľúbe posvätenie**

O žiadnej téme nepodáva Biblia toľko miest ako o posvätení. Napriek tomu sa zdá, že len málo ľudí pochopilo, čo Božie posvätenie skutočne je, pretože ako aj v mnohých iných veciach, aj v tejto veci mali vlastné myšlienky, podľa ktorých hľadali posvätenie. To však nemá nič spoločné s tým, čo vyžaduje Boh – je to „doma vyrobené“ posvätenie. Pán však chce pri Svojom návrate nájsť Cirkev, ktorá je Jemu ľúba a bude stáť pred Ním dokonale bezúhonná. „*A On sám, Bôh pokoja, nech vás ráči celých posvätiť a váš duch nech je zachovaný celý a neporušený i duša i telo bezúhonne, keď príde náš Pán Ježiš Kristus. Verný je Ten, ktorý vás volá, ktorý aj učiní.*“ (1. Tesaloničanom 5:23–24) Je nám nápadné, že v tomto biblickom texte sú oslovení veriaci, ktorí sú pri návrate Ježiša Krista na zemi.

Brat Branham vždy znova poukazoval na oblasti duše a ducha a na to, že je možné v duchu prežívať mocné požehnania a napriek tomu byť vo svojej duši stratený. Teraz však, krátko pred Ježišovým príchodom, musí povstať zástup premožiteľov, Nevesta Slova, Nevesta Ducha, ktorá je v každom úseku v dokonalom súlade s Písmom.

Náš Pán prosil za tých Svojich: „*Posväť ich vo Svojej pravde! Tvoje Slovo je pravda.*“ (Ján 17:17) Tento výrok má ten najvyšší význam. Bohu ľúbe posvätenie prebieha len v rámci Božieho Slova. Iné posvätenie, ktoré by pred Bohom platilo, neexistuje. Vlastné predstavy ani vlastné úsilie pred Ním nemôžu obstáť. Keď Ježiš povedal: „*Posväť ich vo Svojej pravde!*“, tak tým myslel celé Slovo. Už v Starom zákone dal Boh pre osobný život človeka nariadenia, ktoré musel dodržiavať. Nasledovaním týchto nariadení sa stali ľudia, ktorí prinášali pred Boha obeť, Pánu ľubi. V 3. Mojžišovej 11:44 stojí napísané: „*Lebo Ja som Pán, váš Bôh, a preto sa posväťte a budete svätí, lebo Ja som svätý ... lebo Ja som Pán, ktorý som vás vyviedol hore z Egyptskej zeme, aby som vám bol Bohom, a preto budete svätí, lebo Ja som svätý.*“

Aj v Novom zákone je tým, ktorých Boh vyviedol, prikázané: „... *oddeľte sa, hovorí Pán: a nedotýkajte sa nečistého, a Ja vás prijmem a budem vám za Otca, a vy mi budete za synov a za dcéry, hovorí Pán, všemohúci. Keď tedy máme tieto zaslúbenia, milovaní, očistíme sa od každého poškrvnenia tela i ducha dovršujúc tak svätosť v bázni Božej.*“ (2. Korintňanom 6:17–7:1) Plné posvätenie, ktoré je nám ukázané skrze Božie Slovo, musí vychádzať z duše a prenáša sa ďalej na ducha a telo. Len ak Slovo preniklo do duše, môže Duch vykonať božské posvätenie celého človeka. Vnútorňý súhlas ku každému Božiemu Slovu a ochota poslušne ho vykonávať sú podmienkami pre skutočné posvätenie.

V 3. Mojžišovej 22:17–30 dáva Pán pokyny pre prinášanie obetí. Ak veriaci Bohu priniesol bezvadnú obeť, stal sa Pánu ľúbym, ale sám musel dodržiavať Božie Slovo, aby bol skrze neho posvätený v pravde. Za nás bol prinesený bezvadný Boží Baránok ako dokonalá obeť. V ňom sme aj my dostali Božie zaľúbenie a ako veriaci sa nechávame posvätiť skrze poslušné naplnenie pravdy. Pán hovorí: „*A budete ostríhať Moje prikázania a budete ich činiť. Ja som Pán! Nepoškrvníte mena Mojej svätosti, ale budem posvätený medzi synmi Izraelovými. Ja som Pán, ktorý vás posväcujem.*“ (3. Mojžišova 22:31–32) Kto Božie Slovo nedodržiava, znesväcuje Pánovo meno a nemôže byť posvätený. Boh však chce, aby Jeho meno bolo v strede Jeho ľudu posvätené. V otčenáši sa modlíme: „*Posväť sa Tvoje meno.*“ Všetci tí, na ktorých spočíva Božie zaľúbenie a ktorí nasledujú Jeho Slovo, majú pred Jeho menom svätú ctibázeň. Pán zasa vykonáva Duchom

vypôsobené posvätenie v tých, ktorí Jeho Slovo zachovávajú a podľa neho konajú.

*„Lebo ako posväcujúci, tak i posväcovaní, všetci sú z jedného Otca...“* (Židom 2:11, podľa nem. prekladu) Ako Boží synovia a dcéry pochádzame z pôvodného semena, a preto sme dostali účasť na Božej prirodzenosti. V 1. liste Petra 1:15–16 sa apoštol odvoláva na predtým citované Slovo Písma z 3. Mojžišovej a píše: *„...ale podľa toho Svätého, ktorý vás povolal, aj sami buďte svätí, v každom obcovaní. Pretože je napísané: Buďte svätí, lebo Ja som svätý!“*

Jedná sa o Bohu ľúbe posvätenie, bez ktorého nikto Pána neuvidí. Samozvolená zbožnosť vedie k samospravodlivosti a spôsobuje, že človek hľadá na ostatných zhora. Taký človek sa vydá do Božieho chrámu a hovorí: *„Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia, dráči, nespravodliví, cudzoložníci alebo aj ako tento publikán.“* (Lukáš 18:11) Našou otázkou však musí byť: *„Pane, som ja taký, akého by si ma Ty chcel mať? Ako pred Tebou stojím?“* Proti ľuďom, ktorí sú vo svojich očiach mimoriadne duchovní, obhajuje Pavol pravých veriacich slovami: *„Nech vás nikto nepripraví o víťazné chcúc to docieľiť samozvolenou pokorou a náboženstvom anjelov dávajúc sa do toho, čoho nevidel, súc darmo nadúvaný myslou svojho tela a nedržiac sa hlavy, odkiaľ celé telo skrze poje a zväzky zaopatované výživou a spolu viazané, rastie vzrastom Božím.“* (Kološanom 2:18–19)

Tento text nás núti k premýšľaniu. Každý sa môže skutočne sám sebe páčiť, byť požehnaný, užívať dary, vidieť videnia a napriek tomu zmýšľať telesne a ľudsky. Tak sme to čítali. My by sme si mysleli, že takí ľudia sú už jednou nohou v nebi. Apoštol však túto vec svojím jasným prorockým zrakom prehliadol a objasnil, že veriaci, ktorí sa nenechajú podriaďovať a zaradiť do Pánovho tela, nemajú vôbec žiadnu účasť na duchovnom budovaní a vzraste. Sú nadutí, nič viac. Mnohé Slová, ktoré sú adresované Cirkvi, šliapu nohami. Ako by potom mohli byť v nich posvätení? Všetky dary a požehnanie skončia, ale Božie Slovo a tí, ktorí sa v ňom v poslušnosti viery nechajú posvätiť, ostávajú na veky.

Kto sa nepodriadi každému Slovu, ktoré je adresované Cirkvi, žije ešte vo vzbure voči Bohu, ktorý hovoril. Nech sa Božiemu Duchu zdarí každému jednému objasniť, ako skutočne prebieha božské posvätenie, skrze ktoré sa stávame Bohu ľúbymi.

## Telo ako chrám Ducha

Apoštol Pavol píše: „*Lebo viete, ktoré príkazy sme vám dali skrze Pána Ježiša. Lebo to je vôľa Božia – vaše posvätenie, aby ste sa zdržali od smilstva...*“ (1. Tesaloničanom 4:2–3) Na tomto mieste použité slovo „smilstvo“ sa týka každého neprirodzeného vzťahu pohlaví s ľuďmi alebo zvieratami (3. Mojžišova 18:22–23, Rimanom 1:24–28). Má svoj pôvod v záhrade Eden, totiž v zakázanom, zvieracom styku, ktorý mala Eva s hadom. Každý neskrotený, nekontrolovaný pud je chorobný a démonický a prejavuje sa v rôznych nečistých žiadostiach, ktoré človeka vedú do záhuby. Boh najostrejšie odsúdil cudzoložstvo a smilstvo a mestá v ktorých sa dialo smilstvo, neušetril, ale zničil, pretože sú mu ohavnosťou (Júdu 7). Kto by chcel skutočne zažiť posvätenie ducha, musí sa zriecť každého druhu nemravnosti, pretože je napísané:

„*Lebo nepovolal nás Bôh nato, aby sme žili v nečistote, ale v posvätení. Preto tedy, kto opovrhuje, neopovrhuje človekom, ale Bohom, ktorý aj dáva Svojho Svätého Ducha do nás.*“ (1. Tesaloničanom 4:7)

Kto čítal Sväté Písmo vie, že Boží muži sa ocitli v rôznych situáciách, ale neexistuje ani jeden jediný prípad, kedy by mohol byť niektorý z nich obvinený zo smilstva.

Už pred daním zákona Boží služobníci vedeli, čo je pred Bohom správne a čo nie, aj keď to ešte nebolo napísané. O Jozefovi čítame, že sa nezadlžil cudzoložstvom, keď ho chcela za každú cenu zviest žena Putifara. Povedal: „...*nieto ničoho, čo by bol vyňal spod mojej moci krome teba, pretože si ty jeho žena. A ako by som tedy vykonal túto veľkú nešlachetnosť a zhrešil proti Bohu?!*“ (1. Mojžišova 39) O cudzoložstve Božie Slovo hovorí: „*A človek, ktorý by sa dopustil cudzoložstva s niečou ženou, ktorý by scudzoložil so ženou svojho blížneho, istotne zomrie i cudzoložník i cudzoložnica.*“ (3. Mojžišova 20:10). Brat Branham povedal: „Tento Bohom zavedený zákon platí rovnako pre veriacich i neveriacich.“ Zmienil jedného nosiča darov, ktorý mal dve deti s vydatou ženou. V takom prípade nemôže byť o žiadnom posvätení vôbec reč, aj keď je prítomné pomazanie Svätého Ducha.

V 3. Mojžišovej 19:29 a na iných miestach Pán zakázal znesvätiť dcéru tým, že z nej učiníme prostitútku. Každý muž, ktorý sa dnes spustí s touto a zajtra s tamtou, pácha smilstvo. Nemôžeme všetko hádzať do jedného hrnca. Práve v našom čase dal Pán vo všetkých

veciach dokonalé jasno. Niektorí by chceli podľa tela žiť v samovolnej svätosti a mnoho si o tom namýšľať. Bohu ľúbe posvätenie duše, ducha a tela sa deje len v krvou vykúpených, Duchom pokrstených dušiach Nevesty, ktoré veria Slovu.

V priebehu storočí ovplyvňovala morálne pojmy katolícka cirkev a tie potom viac alebo menej prebrali aj ostatné organizované cirkvi. Neprávom sa pritom odvolávajú na Sväté Písmo. Ľudia, ktorí jednáajú v rozpore s takými učeníami, boli v cirkvách často s bezohľadnou tvrdosťou kompromitovaní a odsudzovaní. Tak sa stalo, že človeka na určitý čas vylúčili napr. z Večere Pánovej. Ešte dnes to nazývajú „cirkevnou výchovou“. Z nevedomosti sa s nimi jednalo ako s malomocnými. My sa však stavíme pod výchovu Ducha, ktorá sa riadi len Slovom.

Boh nám poslal proroka, ktorý priviedol všetky veci do správneho stavu a nanovo postavil na sviatnik pôvodný význam Božieho Slova. Čas nevedomosti Boh prehliadol (Skutky 17:30). Teraz však, potom čo brat Branham na základe Božieho zjavenia z biblického pohľadu jasne a zreteľne vyložil stav muža a ženy, nemôžeme viac ako meradlo používať náboženské učenia morálky. Táto téma ešte stále nie je mnohým úplne jasná. Ešte stále sa pýtajú: „Môže brať rozvedený Večeru Pánovu? Môže sa znova oženiť? Môže kázať?“ Zdá sa, že sme si ešte vôbec nevšimli, že pojem „rozvedený“ sa v Biblii ani raz nenachádza. Ak v nej niekto nájde radu, ktorá bola daná „rozvedenému“, tak smie prísť a prečítať to. V Svätom Písme toto slovo vôbec nestojí. Sú v ňom napísané len odkazy pre rozvedenú ženu. Pre rozvedeného v Biblii neexistuje žiadny príkaz ani zákaz – nanajvýš tak v predpisoch organizovaných cirkví a v nariadeniach všetkých tých, ktorých korene sú v rímskej pôde! Pred Bohom muž nikdy a za žiadnych okolností nestojí ako rozvedený. Teraz sa jedná o to, aby sme aj posledný zvyšok rímskeho kvasu odstránili a skúsili sami seba, či skutočne vo všetkých veciach veríme len tomu, čo Boh povedal. Kto to koná i naďalej, akoby Boh nehovoril, a pevne sa drží všetkých nebiblických názorov, ten si Slovo ešte vôbec nevzal k srdcu a posvätenie neprežije. Aj keď mnohí dokonca kladú nárok, že „veria len Slovu“, zastupujú v skutočnosti stovky rokov staré tradície. Kto verí len tomu, čo mu vyhovuje, ten ešte vôbec neverí, ako hovorí Písmo. Musíme konečne pochopiť, že Boh v tomto čase neposlal proroka preto, aby sa všetci naďalej držali toho, čo sa učilo



v predchádzajúcich generáciách, ale jeho službu určil k tomu, aby Boží ľud navrátil späť z Babylona, zo všetkých tradícií a k absolútu Božieho Slova. Pán predsa nezostúpil v oblaku zo slávy, aby hovoril zbytočne! Slovo bolo až príliš dlho pozbavené moci – opäť sa však stalo obojstranne ostrým mečom. Preniká skrz a oddeľuje. „*Ja som prišiel na rozdelenie na tento svet, aby tí, ktorí nevidia, videli, a tí, ktorí vidia, boli slepí.*“ (Ján 9:39, podľa nem. prekladu) Tým, ktorí si myslia, že už dávno vidia, svetlo zhasne. Slovo je však taktiež ako mocné kladivo, ktoré padá na všetky výplody Babylona, ktoré sú proti Slovu, a preto antikristovské. Existuje skutočná svätosť, ktorú vypôsobuje Duch skrze Slovo, a zdanlivá svätosť, ktorá nesie pápežské znaky. Všetci by mali byť umlčaní, aby bolo počuť len Božiu reč. Kto si myslí, že je pred Bohom posvätený, keď naplňa vlastné predpisy – toto nepi, tamto nejedz a toto nerob – ten klame sám seba.

Tento deň je Pánu svätý. Teraz vykonáva On sám skrze Svoje Slovo a skrze Svojho Ducha vo Svojom ľuďe posvätenie. Aj keď nám v tomto okamihu niektoré veci pripadajú nové, musí sa predsa stať Božie Slovo naším jediným meradlom pre náš osobný život. Nikto nemá právo vyslovovať rozsudok nad niekým druhým. Aj v tom nám bol brat Branham príkladom. V zásade vzaté sa totiž každý tým alebo oným spôsobom pred Bohom zadlžil.

18. 4. 1965 ordinoval brat Branham množstvo kazateľov, medzi ktorými sa nachádzali aj takí, ktorí boli podľa občianskeho práva rozvedení a znova sa oženili. Predtým ako bola táto téma, ktorá je jedna z najťažšie pochopiteľných, zjavená, bolo niečo také nepredstaviteľné. Od toho okamihu konal prorok veci, ktoré protirečili jeho predchádzajúcim postojom. Zvesť konečného času je dynamická, duchovná revolúcia. Každé bremeno Babylona bolo zničené, sme slobodní. Začal spasný rok, ktorý skončí príchodom Pána.

Čo vravíte napríklad na nášho milovaného brata Sidney Jacksona? 23. 8. 1964 povedal brat Branham toto:

„Prečo brat Jackson a jeho žena pre mňa toľko znamenali? Pretože bol poľovník? Nie! Veď tam mám mnoho priateľov-poľovníkov. Prečo pre mňa toľko znamenal? Prečo? Ak by ste poznali tajomstvo, ktoré za všetkými týmito vecami stojí! Ale ľuďom nehovorím všetky tajomstvá, ktoré poznám. Nuž, prečo to tak je? V rovnakú hodinu, keď mi Pán povedal: Kontaktuj brata Sidneyho Jacksona v Južnej Afrike!, hovoril Pán k Sidneymu Jacksonovi, že má prísť sem.“

V očiach ľudí bol tento posvätený brat, ktorý bol až do konca svojho života ženatý s rozvedenou ženou, poškrvnený. Pred Bohom bol však bezúhonný a bol vyvoleným nástrojom! Kto dokáže pochopiť, ten pochop, že Pán hovoril v rovnakej hodine k bratovi Branhamovi v USA a k bratovi Jacksonovi v Južnej Afrike. Kto dokáže pochopiť, ten pochop, že 1. 4. 1962 Pán hovoril k bratovi Branhamovi o uskladnení pokrmu a 2. 4. 1962 tu v Európe o tom istom mocným, počuteľným hlasom! Chce niekto zaprieť, že bolo poverenie vykonávané v celom svete? Kde zostáva rešpekt pred Božími rozhodnutiami? Kto poznal myseľ Pánovu? Kto bol Jeho radcom? Nevítazi Jeho milosrdenstvo nad súdom, Jeho milosť nad zákonom? Nie je sebazničenie veriaceho priamym dielom démonov? Len satan prichádza, aby ničil. Boh buduje. Kde je Boh, tam je pokoj, požehnanie a láska.

Spolu s týmto obežníkom je rozosielané kázanie „Rešpekt“. Určite osloví srdcia mnohých, ako už i predchádzajúce kázanie „Cirkev a jej stav“. Brat Branham v ňom okrem iného uvádza príklad neúcty Miriam a Árona voči ich bratovi Mojžišovi. Z ich pohľadu verili, že sú v práve, ale nepoznali, ako hovorí brat Branham, že za tým, čo Mojžiš konal, stál Boh. Nepochopili, že Božie povolanie nezávisí na okolnostiach prirodzeného života človeka. Miriam bola preto prísne potrestaná.

V kázaní „Vzhladnite k Ježišovi“, séria VII, číslo 1, hovorí brat Branham o udalosti, pri ktorej Pán okamžite potrestal neúctu sestry Branhamovej voči jej mužovi. Sestra Branhamová len zatvorila dvere pred svojim mužom, ktorý si o tom najprv vôbec nič nemyslel. Potom však čítame nasledovné:

*„Ale Svätý Duch to nenechal tak. Keď som vyšiel von, povedal: Choď a povedz jej, že má čítať Slovo zo 4. Mojžišovej 12 ... Šiel som dnu, vzal som Bibliu a čítal. Bolo to miesto, kde sa Miriam, prorokynja, posmievala svojmu bratovi Mojžišovi, pretože sa oženil s etiópskym dievčaťom. Bohu sa jej jednanie nepáčilo. Povedal: Bolo by lepšie, ak by jej otec napľul do tváre, ako že by si toto učinila.“*

V tomto čase nachádzame medzi ľuďmi neúctu v miere, v akej to ešte nikdy nebolo. Týka sa to každej oblasti: voči vrchnostiam, voči štátu, voči Bohu a Jeho Slovu, voči rodičom, v školách, voči službám v zbere. Z tohto dôvodu sa Cirkev nachádza v stave, ktorý brat Branham tak výstižne opísal. Nie je tam uvedené, že sa dokonca musíme vzdať i toho, na čo máme nárok, aby mohol prísť ku Svojmu

právu Boh? Ako často by sme si chceli presadzovať naše právo a činíme tak iným nespravodlivosť! Nebola neúcta prorokyne Miriam a Árona v zásade vzaté neúctou voči Bohu? Nebola neúcta a vzburá Kóreho, Dátana a tých, ktorí stáli pod ich vplyvom, v zásade vzaté neúctou a vzburou voči Bohu? Kedy budeme rešpektovať Boží poriadok a necháme sa do neho zaradiť? Dokonca aj so slúžiacimi bratmi sa v tomto čase jedná takým ponížujúcim spôsobom ako nikdy predtým. Starší, ktorí sú hodní dvojnásobnej cti, sú degradovaní na nič. Takí ľudia sa potom ešte pýtajú: „Kde je Cirkev?“ Pre nich nie je nič dosť dobré, nič nesúhlasí. Len oni sami sú v práve. Brat Branham hovorí: „V deviatich prípadoch z desiatich sú to práve tí, ktorí výčitky prinášajú, s ktorými niečo nesúhlasí.“ Takí ľudia si budú stále znova zadovážovať nových učiteľov, ktorí sú podľa ich posúdenia správni a kážu to, čo ich uši radi počujú.

Toto Slovo, ktoré adresoval Pavol Timoteovi, nám pripomína Sudcov 17. Tam si niekto mohol dovoliť ustanoviť muža pre svoju domácu bohoslužbu. Pútnika sa spýtal: „*Odkiaľ ideš?*“ Odpoveď znela: „*Som Levita z Betlehema Júdovho a idem pohostiniť tam, kde nájdem príhodné miesto.*“ Takí ľudia existujú ešte aj dnes a nie je ich málo. Bol prijatý namiesto syna. Boží obraz už bol postavený, kňazské rúcho bolo pripravené, a tak bol tento muž postavený do služby. Ale nie Bohom! Mícha si pritom myslel: „*Teraz viem, že mi Pán učiní dobre, pretože mám tohoto Levitu za kňaza.*“ (verš 13) Zbožnejšie to už ani nemôže byť vyjadrené – a horší sebaklam už ani existovať nemôže. Na jednej strane chcú konať všetko biblicky, na druhej strane je to také nebiblické, ako to len môže byť. V dome sa totiž nediala žiadna bohoslužba, ale ako si to môže každý prečítať, modloslužba. Ľudia sa cítili takí šťastní, že k nim prišiel muž z Betlehema – z mesta a krajiny, odkiaľ mal prísť veľký prorok o ktorom prorokoval Mojžiš.

V tomto vážnom čase bude Boží Duch určite s každým Božím dieťaťom ešte raz hovoriť, možno naposledy. Kto patrí k Božej Cirkvi, vezme si k srdcu, čo Duch zborom hovorí. Pánova Cirkev nie je tam, kde ľudia jednájú svojhlavo, ale tam, kde Boh môže dosadzovať rôzne služby. Stojí napísané: „*Boh do Cirkvi ustanovil...*“ a len tam, kde sa to deje, je skutočná bohoslužba a budovanie Pánovej Cirkvi. Chceme rešpektovať Boží poriadok a vo všetkých veciach sa vrátiť späť

k Slovu. Nech Pán všetkým daruje jasnosť, že Božie posvätenie sa deje v tých, ktorí sa nechajú preniknúť pravdou Jeho Slova.

Všetkým, ktorí hovorili, zaznieva: „*Zhromaždite sa pri stánku zjavenia!*“ Boh dáva dnes každému rovnakú odpoveď. Až potom prímluvná prosba pomáha. Očistenie a pokánie, ktoré mnohí nahlas vyžadovali od iných, budú musieť mlčky vykonať oni sami. Kto teraz nepozná, aké nepriateľstvo a nezmierlivosť s vražednou nenávisťou boli rozširované, sotva prežije zmierenie a odpustenie. Pre mnohých bude „príliš neskoro“.

Najdôležitejšie kázania boli zverejnené a sejba tak bola vykonaná. V každom človeku semeno vzíde a bude rásť. Sme vo veľkom očakávaní pozdneho dažďa, ktorý pred žatvou určite padne. Aj keď je Pánova reč často vážna, tak je predsa stále láskyplná. Všetkých, ktorých Pán miluje, napomína a tresce. Vo Svojej veľkej láske sa stará o všetkých, ktorých vymiloval. Tak chceme všetko prijímať a byť za to vďační.

V Božom poverení pôsobiaci

*Bro. Frank*

---

Vydavateľ: misionár Ewald Frank, Postfach 100707, 47707 Krefeld, Nemecko

**[www.freie-volksmission.de](http://www.freie-volksmission.de)**

Ak máte záujem dostávať literatúru na rôzne biblické témy, napíšte nám na adresu:  
Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05

internet: **[www.misia.sk](http://www.misia.sk)**

e-mail: [info@misia.sk](mailto:info@misia.sk)

☎ 033 5342 991, 0905 414 701